

...

Výsledkem realizace všeho výše uvedeného se v roce 1999 zrodila v mém domácím mini-vydavatelství má třetí kniha – první svazek „Duch a Mysl“ v ruském jazyce, a v roce 2000 se objevila i v angličtině. Druhý svazek knihy „Duch a Mysl“ jsem vydal v ruštině roce 2003. Pauza mezi dvěma díly byla způsobena tím, že jsem po napsání prvního svazku začal pracovat na jiné knize – „Nehomogenní Vesmír“. Při práci nad touto knihou mi možnosti osobních počítačů a programů dovolily v principu dělat ilustrace v kvalitě velmi blízké té, kterou bych chtěl. Jistě, prostorové vyobrazení nikdy nebude na papíře předáno plnohodnotně, počítačové technologie to nicméně dovolují dělat poměrně dobře. Knihu „Nehomogenní Vesmír“ jsem začal psát v souvislosti se stále rostoucí nevyhnutelností vytvořit a vysvětlit fyzikální koncepci vidění světa na principiálně nových konceptech, které dovolují objasnit prakticky všechny jevy živé i neživé Přírody. Kniha je strukturována v souladu s požadavky na vědeckou práci – doktorskou disertaci, ale její obsah je předkládán takovým způsobem, že libovolný člověk, mající alespoň střední vzdělání, může knihu přečíst, a to hlavní – pochopit ji.

V této knize jsem nepoužil žádné rovnice, žádnou „vědeckou“ terminologii, kromě nejzákladnější konceptů jako jsou „*atom*“, „*molekula*“, „*elektron*“, „*vlna*“ a „*elektrické*“ a „*magnetické*“ pole. Jen na rozdíl od moderní vědy čitateli i objasňuji, co to takový „*elektron*“ je a proč se chová tak, jak se chová, a ne nějak jinak. Také jsem objasnil, co je to gravitační, elektrické, magnetické a elektromagnetické pole! A objasnil jsem nejen smysl názvů, ale i samotnou podstatu těchto jevů prostým, na pochopení přístupným jazykem.

Současná „věda“ vysvětluje koncept gravitace takto:

“Gravitace, gravitační interakce je univerzální silové působení mezi všemi formami hmoty a právě tím se odlišuje od všech ostatních interakcí. Gravitační interakce je nejslabší ze základních interakcí a má nekonečný dosah a je vždy přitažlivá. Nejvýznamněji tedy působí na objekty o velké hmotnosti (makrosvět). Pro malé rychlosti a slabá pole se k popisu gravitační interakce používá, kvůli jeho jednoduchosti a relativní přesnosti pro malé rychlosti, Newtonův gravitační zákon. Pro silná pole a velké rychlosti (relativistické, blíží se rychlosti světla) se používá k popisu gravitace obecná teorie relativity (platí i pro slabé pole a malé rychlosti). Hledaná kvantová teorie gravitace předpokládá částici zvanou graviton jako další elementární částici. “ (Wikipedie)

Velmi zvláštní vysvětlení přírodního jevu, není liž pravda? A to je vše, co může soudobá „věda“ nabídnout, ta, která na sebe vzala roli hlásné trouby jediné pravdy! Nic dalšího k tomu soudobá „věda“ říct neumí! Je to skutečné vysvětlení? Dokonce i dítě chápe, že podobné vysvětlení se nepokouší něco vysvětlit, ale připomíná spíše objasnění malým dětem, odkud se berou děti – „nosí je čáp“ či „objeví se v hlávce zeli“. My už dávno děti nejsme, ale naši pseudo-vědci nám stále opakují dětské pohádky. A co je nejzajímavější – jakékoliv jiné vysvětlení nazývají pseudovědou a pronásledují ty, kdo mají odlišný názor. A vše je to vyzdviženo na úroveň státní politiky, v celém světě! Po celém světě probíhají „vědecké“ konference o tom, v

jakém konkrétním „zelí“ se děti objevují nebo jaký druh čápa „nosí“ děti! Na těchto otázkách „vědci“ staví své kandidátské a doktorské disertace, dostávají za ně Nobelovy ceny atd., atp.

Proč se tomu nikdo nesměje? Není zřejmé, že takovéto „vědecké“ vysvětlení gravitačního pole není o nic lepší než „čáp“ nebo „zelí“?! Vždyť „vědecké“ vysvětlení gravitačního pole má, v lepším případě, jen popisný charakter, nic více! V žádném případě to není vysvětlení jevu, je to jen konstatování faktů! Aby člověk pochopil, že gravitace existuje, nepotřebuje akademické tituly, stačí mu padající jablko. Boule ihned poskytne pochopení toho, že gravitace existuje. Ale samotný fakt existence přírodního jevu neznamena, že ten, komu na hlavu spadlo jablko, pochopil podstatu daného jevu. „Vědecké“ vysvětlení konceptu gravitačního pole jasně ukazuje, že soudobá „věda“ nemá ani ponětí, co to gravitace ve skutečnosti je! Ale možná, že je to s ostatními koncepty teoretické fyziky jinak? Posuďte sami, jak soudobá fyzika definuje elektromagnetické pole: *„Elektromagnetické pole (EMP) je speciální forma hmoty, skrze kterou se odehrává interakce mezi elektricky nabitými částicemi. Fyzikální příčina existence EMP je následující: měnící se elektrické pole E generuje magnetické pole H , a měnící se H generuje vertikální elektrické pole. Obě dvě složky, E a H , se neustále mění a tedy se vzájemně generují. EMP statických nebo rovnoměrně pohybujících se objektů (částic) je s těmito částicemi neoddělitelně spjato. Když nabitá částice zrychluje, EMP se od ní „oddělí“ a nadále existuje nezávisle ve formě elektromagnetických vln, které jsou nezávislé na původním zdroji (například, rádiové vlny nezmizí, pokud se přeruší napájení antény, ze které vzešly).*

Definice elektromagnetického pole je podobná definicím magnetického a elektrického pole. Jinými slovy, jen popisuje existující projevy daného pole, ale vůbec nevysvětluje, co to dané pole vlastně je. Zajímavé, no ne? Elektromagnetické pole – to je **speciální forma hmoty**, prostřednictvím které se odehrává interakce mezi elektricky nabitými částicemi! „Speciální forma hmoty“ – to je vše! Nic dalšího, žádná další objasnění o tom, co to „speciální forma hmoty“ má být! Žádné objasnění, proč je tak speciální, jak vzniká a v čem se liší od **ne-speciálních** forem hmoty – **vůbec nic!** Můžete analyzovat každé slovo z „vědecké“ definice elektromagnetického pole, a výsledek bude stejný! Žádné vysvětlení, jen slova, na vysvětlení kterých se používají jiná slova, za kterými nic nestojí. Jednoduše definice kruhem, nic více! A na podobných, přímo „fundamentálních“ konceptech stojí celá soudobá věda, která se navíc pokouší stavět se do role hlásné trouby jediné pravdy, a vytvořila svou vlastní „inkvizici“ na pronásledování těch, kdo přemýšlejí odlišně.

V souvislosti s tím stojí za připomenutí slova „skutečného“ akademika Ruské Akademie Věd P. J. Velichova, který oficiálně prohlásil, že současná věda neví naprosto nic o takzvané temné hmotě („Dark matter“), která představuje 90% hmoty vesmíru! A tento vážený akademik učinil ještě jedno zajímavé prohlášení, když pravil, že pokud někdo objasní přírodní jevy prostým a snadno pochopitelným jazykem, bude se jednat o **MYTICISMUS a METAFYZIKU!** Nyní tedy máme oficiální definici toho, co se považuje za „pravou“ vědu – pokud nikdo nepochopí smysl toho, o čem se mluví, nejspíše ani mluvčí sám, pak před námi stojí ukázka

„skutečné“ vědy!

To, že jablko nebo cihla padají směrem dolů může pochopit každý, komu spadnou na hlavu, ale pravděpodobně spíše ten, komu na hlavu spadlo jablko. V případě cihly je u experimentátora malá šance na přežití. Pochopit, proč jablko nebo cihla padají dolů a nevzletí nahoru – to už je ovšem jiná záležitost. Jistě, objasnění může být správné nebo nesprávné, blíže ke skutečnosti nebo dále od ní, ale... objasnění musí být poskytnuto, pokud si někdo nárokuje zvláštní status – status vědce. A jestliže se někdo nazývá vědcem a není schopen nic objasnit, pak je to naprosté znesvěcení, chytře skryté za „vědeckými“ termíny, za kterými nic není. Bohužel, všechny teorie moderní vědy jsou roztržštěné, reflektují, a to ještě ne úplně, jen desetinu materiálního světa, a díky tomu pochopitelně nemohou být objektivní a správné. Jako výsledek, použití takové vědy v praxi přivedlo člověka k hraně propasti ekologické katastrofy, která ohrožuje nejen lidstvo samotné, ale i veškerý život na Midgard-zemi. Tato slova nejsou nějakou „pomluvou“ naší krásné vědy, ale reálná, objektivní fakta, která jsou dnes patrná prakticky každému člověku. Svým úkolem při psaní knihy „Nehomogenní Vesmír“ jsem tedy viděl objasnění těch konceptů, které nikdy nikdo neobjasnil. Bylo pro mě důležité ukázat jednotu zákonů stavby světa na makro- i mikroúrovni, že vše v živé i neživé přírodě je jedno. Doufám, že se mi to podařilo. Své chápání povahy Vesmíru jsem si nevymyslel ani nevyteoretizoval, vzniklo na základě mé vlastní zkušenosti. Zkušenosti, kterou jsem získal výsledkem svého pohybu po Vesmíru. Proto jsem vždy cítil odpovědnost za to, co lidem přináším, abych je neúmyslně nezavedl na zcestí. A proto se má duše naplňuje radostí, když další experimentální fakta plně (nejen částečně) potvrdí mé vědění.

V době psaní knihy „Nehomogenní Vesmír“ se už objevila určitá data, získána Hubbleovým teleskopem, která plně, na celých 100% potvrzovala mou teorii. V letech následujících po napsání knihy bylo získáno mnoho dalších experimentálních dat, znovu a znovu potvrzujících všechny mé koncepce. Toto potvrzení, že nikoho nevedu mylnou cestou, pro mě bylo, jako by mi spadl kámen ze srdce! V roce 2009 stejně tak Hubblův teleskop objevil obrovskou deformaci v kosmu o velikosti **JEDNÉ MILIARDY SVĚTELNÝCH LET**, která byla nazvána „**BÍLOU DÍROU**“, jako protipól konceptu „**ČERNÁ DÍRA**“. O něco později se objevila jiná publikace, ve které se informovalo o tom, že skrze onu „**BÍLOU DÍRU**“ **JE VIDĚT JINÝ, NE NÁŠ VESMÍR!** Takovým způsobem byla prakticky potvrzena přítomnost zón prolínání prostoru s identickou dimenzionalitou, o kterých jsem podrobně psal při vysvětlování konceptu superprostoru prvního řádu. Pokaždé, když někdo získá objektivní experimentální data, plně potvrzující mnou již navržené koncepty a myšlenky, získané skrze mou vlastní zkušenost, se má duše raduje. Prožíval jsem radost nejen proto, že jsem měl pravdu, ale i proto, že jsem se nedopustil chyby a neuvedl nikoho v omyl. Jsem přirozeně rád, že mé vědění potvrzují nezávislí výzkumníci, kteří dokonce o existenci mých teorií ani nevědí. Tento bod je velmi důležitý, protože nikdo neupravil získaná data ať už vědomě či nevědomě ve prospěch mých teorií, jak se to velmi často děje v případě dnešní „tradiční“ vědy. Když experimentální data potvrdí teorii autorům těchto dat neznámou, důležitost

takového potvrzení vzroste, protože nelze hovořit o předpojatosti a úpravě výsledků! Co se týká konceptů na úrovni mikrosvěta a povahy živé hmoty, ty jsou plně potvrzeny mými experimenty založenými na mém vědění, které probíhají již sedmým rokem v našich francouzských nemovitostech.

V mých člancích „Zdroj života“ je představeno ohromné množství faktografických dat, nesporně dokazujících správnost myšlenek o povaze živé hmoty. Objektivnost informace je dána ne mými závěry, ale fotografiemi výsledků aplikací mých vědomostí v praxi. A co je zajímavé, mnozí lidé namísto toho, aby fakta přijali, si je přijmout nepřejí, a aby ospravedlnili svou nechuť přijmout očividné, začínají si vymýšlet důvody takového nepřijetí, a v základě mě obviňují z toho, že fotografie jsou zfalšovány! Zajímavý případ, jak málo je lidem třeba, aby balamutili sami sebe! Někdo nadhodil pohodlnou myšlenku, pro uklidnění svědomí, a všichni jsou spokojeni! Ale nejzajímavější je na tom to, že důkazy falzifikace fotografií nikdo nevyžaduje! Vždyť ti, kteří říkají, že fotografie jsou vytvořeny ve *Photoshopu*, velmi dobře vědí, že jsou originální. Sázejí vše na nevědomost většiny lidí, kteří nevědí nic o tom, co je to *Adobe Photoshop*, zato někde četli nebo slyšeli o tom, že s pomocí něj lze cokoli změnit tak, jak je potřeba! Změnit lze ve *Photoshopu* skutečně velmi mnoho, ale, jak to často bývá, je zde jedno malé „ale“... A to malé „ale“ spočívá v tom, že pokud grafik zasáhne, byť jen trochu, do původního digitálního rastru, pak se struktura obrazu naruší a prosté zvětšení změněného obrazu zásah ihned odhalí. O do toho se opět jednou „expertům“ nechce, protože by hned vyšlo najevo, že lžou a pomlouvají! A když se počet fotografií s důkazy přehoupl přes tisícovku, dokonce i oni pochopili, že takové množství fotografií „zfalšovat“ ve *Photoshopu* jednoduše nejde! Tehdy začali rozšiřovat jinou „kachnu“, že pro mě pracuje v Hollywoodu celá „továrna na sny“! A opět jsou úplně vedle, protože i „továrna na sny“ by v tomto případě byla k ničemu. Stačí se komukoli originální fotografie jen dotknout, a... lze to elementárním způsobem zjistit, ani na to nejsou třeba speciální znalosti, protože každá změna je viditelná i prostým okem.

Toto provokatéři velmi dobře vědí, ale mají také velmi dobře zvládnutou psychologii mas, jejíž úroveň nevědomosti je taková, že „zkoušejí“ libovolnou dezinformaci, zvláště v těch případech, kdy se těm stejným masám velmi nechce přijmout nové, které je svou novostí a neuvěřitelností jednoduše leká. Vždyť lidé utíkali v panice, když poprvé uviděli letadlo nebo parní lokomotivu. A zde se s obvyklými přírodními jevy děje něco neuvěřitelného, špatně zapadajícího do obvyklého chápání. Takže záchranou je pro mnohé lež – pohodlný únik z nepříjemné situace. Ale pravda a skutečnost si bez ohledu na to cestu ven najde, zvláště s ohledem na to, že mnou předkládané technologie (stavějící na mém poznání) jsou nyní jediným řešením velmi kritické situace, ve které se moderní civilizace nachází... Ale to vše bude teprve v budoucnosti, byť ne příliš vzdálené, ale v budoucnosti, a v roce 2002, kdy jsem knihu „Nehomogenní Vesmír“ napsal, mnohé objevy teprve čekaly na své uskutečnění...

Mezitím jsem se vrátil k práci na druhém svazku knihy „Duch a Mysl“, poté, co jsem ve svém domácím nakladatelství vydal „Nehomogenní Vesmír“. V tomto díle

jsem pokračoval v objasňování podstaty vědomí. Současná věda vědomí v neuronech mozku nenašla a nikdy najít nemůže! Důvodem je to, že v nich žádné vědomí není! Existují v nich pouze změny iontové rovnováhy, což se projevuje slabými elektromagnetickými pulzy mozku, které nepředstavují ani lidské myšlenky, ani lidské vědomí. Navíc, nezávisle na myšlenkových aktivitách člověka se tato aktivita mozku prakticky nemění, což pohřbilo všechny naděje vědců určit různé fáze činnosti vědomí člověka. Ale člověk myslí (a nejen on), a, nenacházejíc vysvětlení tohoto přírodního jevu, současná věda dala přednost více na tuto nepohodlnou otázku nezaměřovat pozornost a omezuje se na obecné fráze, které jsou očividné samy o sobě. Výsledkem takového „moudrého“ rozhodnutí není současná věda ve skutečnosti schopna vysvětlit jevy jako život po smrti, reinkarnace, nehledě na to, že ona sama shromáždila ohromné množství faktů o takzvané klinické smrti, v čase které všichni bez rozdílu viděli sami sebe z vnějšku, přesněji, viděli své fyzické tělo, ležící na operačním stole, viděli a slyšeli to, co s nimi doktoři prováděli. A nejen to! Bez fyzického těla lidé lehce pronikali skrz stěny, slyšeli a viděli, co se děje v jiných místostech, viděli světelné tunely, a jinde a dříve zemřelé příbuzné, přátele a různé světelné bytosti, do toho momentu, dokud doktoři nepřivedli jejich fyzická těla opět k životu, a člověk se do nich obratem vrátil! Nacházejíce se vně svého těla, člověk, přesněji jeho duch, si plně uchoval své vědomí, paměť, schopnost myslet, a to v době, kdy bylo jeho fyzické tělo bez života. Ale člověka (ducha) nikdo nemohl slyšet ani vidět a obvyklé předměty, které nás ve fyzickém světě obklopují, se pro něj staly nereálnými a změnilo se ještě mnoho, mnoho dalšího!

Je pochopitelné, že se člověk, který prožije klinickou smrt, stane někým úplně jiným, mnozí se po takové zkušenosti stanou věřícími... A to není nic překvapivého! Vždyť nevědomá věda, aby skryla svou bezmocnost v objasnění existujícího přírodního jevu, vymyslela „vědecké vysvětlení“ že, údajně, když neurony mozku člověka začnou umírat, začnou vytvářet vhodnou halucinaci, aby člověk zemřel co možná nejpoohodlněji! A toto srandomní, úplně absurdní vysvětlení není pohodlné jen pro „vědce“, skrývající svou nevědomost, ale i pro většinu lidí, kteří se nachází pod hypnózou „vědců“, zvláště když se „vědec“ pyšní titulem doktor věd či dokonce akademik! Nikdo se dokonce ani neobtěžuje položit sobě samému otázku, která se při takovém „vědeckém“ vysvětlení přímo nabízí: odkud mozek ví, co je nutné vytvořit, aby se umíralo „pohodlně“, když člověk nikdy dříve neumíral a žije jen jednou, jak nás přesvědčuje soudobá věda?! Mozek to vědět nemůže, nemluvě o mnohých dalších faktech a jevech, ke kterým ve stavu klinické smrti člověka dochází. Důvod tohoto všeho je prostý – nevědomost soudobé vědy, která má nějaké informace jen o **DESETI PROCENTECH HMOTY VESMÍRU**, což sama otevřeně přiznává, ale nadále skálopevně tvrdí, že vládne patentem na absolutní pravdu a přitom nedělá nic pro to, aby alespoň trochu rozšířila svou oblast poznání. Všechny tyto příčiny dohromady mě přiměly k napsání knihy „Duch a Mysl“, ve které nabízím objasnění podstaty paměti, vědomí, života po smrti a takzvané karmy z pozice pochopení podstaty veškeré hmoty, ne pouze její desetin. Když krok za krokem odkrýváte děje probíhající v živé hmotě na všech úrovních jedné a téže reality, můžete spatřit ve své

kráse udivující obraz harmonie, vytvořený majestátní Přírodou! Není v něm místo pro výmysly a předpoklady, je v něm vše podivuhodně prosté a krásné, při vší komplexnosti probíhajících dějů! Právě tento cíl jsem si při psaní knihy „Duch a Mysl“ vytyčil a doufám, že se mi ho podařilo splnit.

Už v prvním díle této knihy jsem popsal mechanismus vzniku a formování paměti – krátkodobé i dlouhodobé – a objasnil, proč je krátkodobá paměť krátkodobá, a pro co je potřeba. Kdyby krátkodobá paměť neexistovala, nikdy bychom se nemohli kochat krásou okolního světa, protože právě díky krátkodobé paměti vidíme stále měnící se okolní svět, ve kterém žijeme. A nejen vidíme, díky krátkodobé paměti i slyšíme, cítíme, atd.! Všechny naše obvyklé smyslové orgány pracují na základě krátkodobé paměti, kdy signály z vnějšího prostředí přichází do mozku a zůstávají v něm jen po dobu nezbytně nutnou pro adekvátní reakci na daný signál. Stačí si představit, že, když otevřete oči, uviděli byste něco, a to něco by se vám navždy vrylo do mozku! To znamená, že byste navždy viděli určitý obraz, už nikdy nic jiného nespatri! Celý váš život by vás provázel jeden a ten samý obraz, vtisknutý do vašeho mozku. A není důležité, že tím věčným obrazem může být nádherný východ nebo západ slunce, krásné nebe se sněhobílými „beránky“ nebo vlny majestátního oceánu, rozbíjející se o břeh! Nehledě na všechnu tu krásu, člověk by byl slepý!

Zajímavý případ, člověk vidí celý život jeden a ten samý obraz, a zároveň je... úplně slepý! Jen díky tomu, že naše vidění je založeno na krátkodobé paměti, kdy se obraz obnovuje s frekvencí 24 snímků za vteřinu, jsem schopni vidět vše v pohybu, pokud se okolní prostředí nemění příliš rychle. Vše, co se děje při větší rychlosti, zůstává mimo naše pole vnímání. Kdybych to měl převést na srozumitelnější jazyk, pak je možné říct, že každý konkrétní obraz, který se nám dostane do mozku, „žije“ jen 1/24 vteřiny, načež zmizí! To se dá lehce potvrdit jednoduchým experimentem. Stačí zavřít oči a to, co jste před sebou viděli, zmizí a nastoupí temnota, ačkoliv vše, co jste ještě před okamžikem viděli, nikam nezmizelo, o čem se lehce můžete přesvědčit, pokud opět otevřete oči. Nejen zrak, ale všechny smyslové orgány člověka pracují na základě krátkodobé paměti! Právě díky krátkodobé paměti můžeme vidět, slyšet a cítit okolní **svět**! Krátkodobou paměť můžeme přirovnat k písku na pláži oceánu, otisky v němž smývá každá nová vlna, a nové otisky smývá nová vlna, a... následující, a následující, a... tak neustále dokola. Po každé vlně se písek stane panensky čistým a je znovu připraven na nový otisk, stejně tak jako jsou oblasti v mozku odpovědné za zrak, čich, hmat, chuť atd. znovu a znovu připraveny k příchodu nové vlny-signálu z odpovídajících receptorů.

Na rozdíl od krátkodobé paměti je dlouhodobá paměť dveřmi k vědomí, informační otisky v případě dlouhodobé paměti nemizí, zůstávají, pokud ne navždy, tak velmi dlouho. Rozdíl mezi těmito dvěma typy pamětí nevypadá na první pohled až tak velký, v jednom případě zůstávají informační otisky na nejméně dvou úrovních mozku namísto jedné, a to je vše! Ale tato odlišnost je „nevýznamná“ jen na první pohled, ve skutečnosti je to kvalitativní odlišnost, která poskytuje pochopení povahy vědomí. Když informační otisk zůstane na dvou nebo více úrovních mozku, vzniká u

živé bytosti (v tomto případě člověka) možnost vůlí tento otisk znovu vytvořit, bez jakékoliv účasti toho, co se vytvoření otisku původně podílelo. Jinými slovy, člověk může nezávisle znovuvytvářet obrazy a události i **POTÉ, CO SE JIŽ UDÁLY!** Právě díky dlouhodobé paměti a akumulaci informačních otisků na úrovni ducha člověka, na dvou a více materiálních úrovních neuronů mozku, se v určitém bodě vývoje živé hmoty rodí **ROZUM!** Druhý díl mé knihy „Duch a Mysl“ byl zasvěcen právě těmto procesům, ale nejen jim...

Při vysvětlování otázky dlouhodobé paměti se mi podařilo najít vhodný způsob toho, jak je možné graficky, s pomocí vyobrazení popsat okamžik vzniku vědomí, kdy živá bytost získá možnost samostatně myslet. Při tom se mi podařilo ukázat neuvěřitelně důležitou roli fyzických neuronů mozku, které „předávají“ informační otisky na další materiální úroveň mozku a následně se opět připraví k příjmu nového informačního signálu. Díky tomu na dalších materiálních úrovních neuronů dochází k akumulaci informačních otisků, které se časem u sousedních neuronů začínají propojovat, a tento proces pokračuje do šířky i výšky směrem nahoru na všech materiálních úrovních (kromě fyzické). Výsledkem nahromadění určitého kritického objemu informačních otisků na druhé, třetí a čtvrté materiální úrovni neuronů dojde k zázraku – zrození **VĚDOMÍ!** Informační otisky jednoho neuronu se spojují s otisky druhého, a jeho – s ještě dalším, atd., a najednou na dalších úrovních vzniká horizontální řetěz sjednocující mnoho neuronů, jejichž fyzická těla – neurony mozku – by se mezi sebou propojit nikdy nemohly, protože se nacházejí jeden od druhého ve značných vzdálenostech, v porovnání s fyzickou velikostí samotného neuronu.

Zvlášť zajímavé je na tom všem to, že sousední neurony mozku mezi sebou nereagují na úrovni fyzicky existujících neuronů, jakkoliv paradoxně to může znít! Háček je v tom, že každý neuron mozku představuje samostatnou buňku, která je oddělena od ostatních neuronů-buněk buněčnou membránou podobně, jako je vojenská pevnost obehnaná kamennou zdí. Tato „kamenná zeď“ propouští z mezibuněčného prostoru z krevní plazmy dovnitř buňky-pevnosti látky potřebné pro životní funkce buňky, a ven propouští odpadní produkty. Informace se do každého neuronu dostává pouze přes zvláštní výběžky neuronů – axony, na jejichž koncích jsou ty či ony receptory, které neuronu dodávají informace. Jestliže tedy mezi axony dvou neuronů neexistuje kontakt, neprobíhá mezi nimi na fyzické úrovni žádná výměna informací, dokonce i když se dané neurony vzájemně dotýkají svými buněčnými membránami – „kamennými zdmi“. Omezení na fyzické úrovni však zabezpečuje svobodu interakce na ostatních materiálních úrovních! Jednoduchost a krása tohoto výtvaru přírody je ohromující. Ačkoliv jsem všechny tyto mechanismy znal už dříve, když jsem ve své knize začal přinášet své poznání ostatním, byl jsem krásou těchto procesů ohromen do hloubi duše. Dokonce i nyní, když píši tyto řádky, znovu obdivuji Přírodu, která je schopna tak nádherný a dokonalý mechanismus vytvořit. A ještě...

Když odkrývám pochopení toho či onoho přírodního jevu, sám se při tom plně nořím do osvětlení všech nuancí a detailů, abych u čtenářů vytvořil plnohodnotné chápání oněch procesů. Když se to děje, odkrývám pro sebe takové hlubiny, o kterých

jsem neměl ani tušení, dokud jsem na ně neobrátil plnou pozornost. Jedna věc je totiž chápat něco sám, a úplně jiná je přinést to ostatním! Často jednoduše není čas na moment se zastavit a... pokochat se krásou a dokonalostí. Ale když ten moment chcete sdílet s druhými, pak se chtě-nechtě zastavit musíte a začnete to obdivovat sami. Je to podobné, jako byste ve velké rychlosti vše míjeli a nevšímali si okolí. Když se ale zastavíte a rozhlédnete se, najednou obrátíte pozornost na krásu divokých květů, na zpěv ptáků, objevíte ohromný svět naplněný životem, ve kterém má své místo a smysl i ten nejmenší brouček. Ale když jedete ve vysoké rychlosti kolem, nic z toho nevidíte. Občas stačí udělat jen málo – zastavit „auto“ a chtít vidět a slyšet!..

V pochopení povahy vědomí leží i odpověď na věčnou filozofickou otázku, co bylo první – hmota či vědomí! Pochopení povahy živé hmoty, pochopení toho, co soudobá věda nazývá Temnou hmotou (Dark matter) tento „neřešitelný“ filozofický problém ihned odebere ze seznamu. Vědomí, mysl jsou materiální, jen se formují ne z pro většinu obvyklé takzvané fyzicky husté hmoty, ale z *Terra Inkognita* soudobé vědy – Temné hmoty! Stejně tak se z té stejné Temné hmoty skládá i duch (duše) člověka, podobně jako esence (duše) všeho živého! Takzvaná Temná hmota však není ve své podstatě něco amorfního, beztvareho či temného. Temnou hmotu našeho Vesmíru tvoří sedm svými kvalitami a vlastnostmi odlišných hmot, které jsem pro přehlednost nazval „primární hmoty“ a ze kterých, mimochodem, při splnutí (všech sedmi primárních hmot) vzniká i fyzicky hustá hmota, kterou všichni tak dobře známe a můžeme cítit. Při pochopení, co to Temná hmota vlastně je, vůbec zmizí mnoho „záhad“ a „tajemství“ Přírody! Ale současná věda, která fakt existenci Temné hmoty, která tvoří 90% hmoty ve Vesmíru, přiznává, nadále zastává postoj, že má ve svých rukou „kompletní“ obraz Přírody a přírodních zákonů, což nelze nazvat nijak jinak než beznadějnou omezeností!

Na základě pochopení podstaty vědomí a toho, co to taková duše (duch) člověka je a čím se „živí“, můžeme velmi lehce a jednoduše objasnit fenomén klinické smrti a všech souvisejících „zázraků“ i to, co se s člověkem děje po smrti. Stejně tak i jevy, které mnozí nazývají karmou, u ale které kromě dělení na „dobrou“ a „špatnou“ nedávají jakékoliv vysvětlení! Ale v různých dobách a různých rasách a kulturách se tyto pojmy obsahem velmi silně odlišovaly, až do skutečně protikladných významů, odlišují se koneckonců i dnes. Bylo to svázáno s nadvládou toho či onoho náboženství nebo ideologie, toho či onoho sociálního uspořádání. Stejně tak žádné náboženství nebo ideologie nikdy nepodalo vysvětlení toho, proč je špatné špatné a dobré dobré. Důvodem byla nevědomost či výhody, které určité sociální vrstvy implementací falešných konceptů získávaly.

Když jsem tuto otázku zahrnul do své knihy, viděl jsem svůj hlavní úkol v nutnosti přinést čitatelům pochopení změn, které se v člověku při tom či onom činu nebo akci odehrávají. A to nejhlavnější – ukázat člověku následky jeho činů na jeho samého i jeho potomky, na jeho ducha, následky na které musí být připraven, když ten či onen čin vykoná. A nejen následky, ale i odpovědnost, kterou na sebe člověk uskutečněním toho či onoho činu bere. Aby se člověk nenacházel ve stavu nevědomosti, kdy neví, co dělá, a hledá pro sebe ospravedlnění svých činů. Člověk

musí vědět, že žádné pokání či „odpuštění“ hříchů z něj nesejmou následky jeho činů a nezbaví ho za ně odpovědnosti. Teprve pak bude člověk svobodný, bude skutečným tvůrcem svého vlastního osudu a nestane se obětí „lovců“ lidských duší, kteří nevědomost chytře využívají, plní si kapsy a implantují člověku lživé představy, které jsou pro ně velmi výhodné. Například v křesťanství (a nejen v něm) kněží přesvědčují své ovečky o tom, že hříchem není čin samotný, ale neochota se za něj kát! Jinými slovy, je možno hřešit jak je libo, hlavní je kát se a jít ke zpovědi a vše bude odpuštěno! Odkazují se při tom na to, že Ježíš Kristus svou velkou obětí na kříži vykoupil všechny hříchy lidstva a i do budoucna! A není třeba skoro nic – jen se kát, a tím bude váš hřích zahrnut v sumě hříchů lidstva, které Ježíš svou krví již vykoupil. Jen je třeba nezapomenout na to, podělit se o nakradené s kněžími, kteří za vás „ztratí slovíčko“ a pak jste zase čistí a můžete dále hřešit, a čím více, tím lépe, jen se nezapomínejte dělit, dělit a ještě jednou dělit, a tehdy se po smrti dostanete přímo do ráje!

Jen tehdy, když sám člověk bude chápat následky každého svého činu a **SVOU ODPOVĚDNOUT ZA SVÉ ČINY**, tehdy a jen tehdy může být skutečně svobodný! Když si člověk uvědomí, že trest za jím spáchaný zločin na něj nedopadne v soudním sále, a vyvléct se z něj není možno žádným odpuštěním hříchů církví, jen tehdy člověk pochopí, že trest (nebo povýšení) se odehraje v momentě uskutečnění samotného činu! A jen tedy ztratí sociální parazité možnost manipulovat vědomím každého člověka a vědomím mas obecně.

Ještě jeden důležitý moment, na který jsem se zvláště pokoušel obrátit vnímání čitatele. Člověk by měl pochopit, že nezávisle na tom, zda ho při činu chytili nebo ne, zda o jeho činu někdo ví nebo ne, zda mu někdo hřích „odpustil“ nebo ne – trest na sebe uvalí okamžikem uskutečnění (zlo)činu! A není to trest od Boha Hospodina, ale potrestání samotnou Přírodou, jejími skutečnými a objektivními zákony, nezávisle na tom, jestli je člověk zná nebo ne, chápe nebo ne, připouští nebo ne! To nejdůležitější, co by měl člověk pochopit, je to, že pokud ho za zločin nikdo neposadí do vězení, neznamená to, že žádný trest nenastal! Člověk je jednoduše za spáchání zločinu potrestán takovým způsobem, který s ohledem na svou nevědomost za trest ani nepovažuje, o kterém nemá ani podezření! To ale nedělá potrestání méně závažným. Přičemž skutečné potrestání za zločin je v samém základu mnohem vážnější než to, které by člověku mohlo být uděleno jakýmkoliv soudem. Mění se jeho geny, které člověk předává potomkům, a také oni platí za jeho zločiny, a u něho samotného se později objevují nemoci. Ale to stále není vše! K nejvážnějším změnám dojde při spáchání zločinu na úrovni ducha člověka. Duch člověka, který vykonal negativní čin, nese tyto následky ve všech svých budoucích inkarnacích! Tato informace musí být dostupná každému člověku! Jen tehdy může člověk realisticky odhadnout odpovědnost za své činy. Proto pro mě bylo napsání knihy „Duch a Mysl“ jednoduše nutností.

Bylo pro mě důležité a nevyhnutelné dát lidem pochopení těch procesů, a poté už záleží na lidech samotných, zda to pochopení přijmou či nepřijmou. Považoval jsem to za svou odpovědnost před ostatními – pochopil jsem to sám, musím to

pomoci pochopit i ostatním! Bylo pro mě důležité předat pochopení-varování! Je to jako kdybych našel průchod minovým polem a neukázal do ostatním, a ostatní, jdoucí za mnou, by o minovém poli nevěděli a s velkou pravděpodobností by je „miny“, o kterých jsem věděl ale neinformoval o nich, roztrhaly na kusy. V takovém případě by odpovědnost za všechny ty, které roztrhaly miny, spočinula plnou vahou na mně. Právě proto se má kniha „Duch a Mysl“ stala svým způsobem varováním – „**POZOR, MINY!**“. Jediné, co jsem nemohl a nemůžu udělat, je zastavit druhé, aby si tu knihu-varování přečetli a přijali dané pochopení za své. Ale to už nezávisí na mně, ale jen na svobodné vůli lidí a jejich ochotě nebo neochotě vzít mé varování-informaci na vědomí...

Po dokončení prací na druhém díle knihy „Duch a Mysl“ a jejím vydání v mém domácím mini-vydavatelství jsem měl v plánu napsat třetí díl. Ale... vznikla naléhavá potřeba napsat jinou knihu, kterou jsem nazval „Rusko v křivých zrcadlech“. Nebudu zde popisovat důvody, které mě k napsání této knihy vedly, ty jsem popsal v předmluvě k ní, ale chtěl bych se s vámi podělit o to, co zůstalo „za oponou“.

V roce 1999 mi Lorij Nikolajevič Popov poslal „Slovansko-Árijské Vědy“ s prosbou, abych se k nim vyjádřil – byly tehdy v Rusku přijaty s velkým skepticismem. Když se mi ty knihy dostaly do rukou, pochopil jsem, že je to to, co mi chybělo, abych mohl složit kompletní obraz. Jistě, knihy byly jen jedním kouskem mozaiky, ale velmi důležitým „kouskem“. Obecně jsem se od raného dětství velmi zajímal o literaturu na téma vzdálené i ne tak vzdálené minulosti. Jednalo se o knihy jak historické, tak i umělecké. Mezi uměleckými byly knihy o skutečných historických postavách a událostech, stejně jako mystika a fantazie, fikce. V mnohých z nich byly zajímavé a velmi zamotané zápletky, ale z „nějakého“ důvodu neožívaly, nedotýkaly se duše. Zato při čtení jiných knih jsem v těle zažíval velmi silné a neobyčejné pocity, jako bych s knihou rezonoval, nebo jakoby kniha byla mou součástí. Pocity byly přitom často velmi silné, celým tělem protékaly mocné vlny, nečím připomínající mrazení a zároveň velmi odlišné. V tu chvíli vznikal pocit, pocit pravdy! Dá se říct, že je to jako byste v daný okamžik „šestým smyslem“ poznali **PRAVDU!** A takové pocity u mě vznikaly nejen při čtení knih o minulosti, ale i při čtení jiných knih.

Pamatuji si, jak se mi v roce 1987 dostaly do rukou knihy Vselovoda Solovjeva „Volchvové“ a „Velký rosenkrucián“, ještě v předrevolučním vydání. Když jsem začal číst první knihu, potřeboval jsem nějaký čas na adaptaci na čtení textu psaného i písmeny, které bolševici z ruské abecedy vyřadili jakožto nepotřebné. Ale... velmi rychle jsem si zvykl a byl udiven tím, nakolik silnější, barvitější a mnohostrannější bylo vnímání informací knihou předávaných. Později jsem ony knihy četl v porevolučním vydání, psány současnou abecedou, a obrátil pozornost k tomu, nakolik šedivější a chudší mé vnímání těchto publikací bylo. Takže, když jsem četl knihy Solovjeva „Volchvové“ a „Velký rosenkrucián“, byl jsem ohromen tím, že v nich autor popisuje mnohé zápletky tak, jako by popisoval mou vlastní zkušenost. Bylo to pro mě tak neočekávané, že jsem byl docela zaskočen. Mnohé události ze života jeho

slavného hrdiny byly prakticky totožnou kopií mého vlastního života a těch zkoušek a objevů, kterými jsem k okamžiku čtení jeho knih již prošel. Bylo mi naprosto zřejmé, že autor velmi dobře chápal věci, o nichž psal. Něco podobného je nemožné si vymyslet, vše bylo popsáno s vědeckou přesností, ale na většinu čitateľů to bude působit jako nějaké mystické zápletky, tak chytře autorem navržené. Co je však zajímavé je fakt, že v mém dalším životě došlo k mnohým událostem analogickým k těm, které byly v knize popsány, a které jsem v době čtení oněch knih vůbec nepředvídal. Také jsem nadlouho opustil Rusko a prožil mnoho let v cizí zemi, v které se odehrálo mnoho událostí, které byly v mnohém identické s těmi, popsanými v knihách Vselovoda Solovjeva! Právě v USA jsem se dozvěděl o tom, kdo byli mí předkové a o tom, jak po mnoho tisíciletí věrně a oddaně sloužili Rusi.

.....